

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci
žalobce: **D. V. L.**, nar., státní příslušnost
zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1989/9,
Brno,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem
Olšanská 2, Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2018, č.j. CPR-17868-2/ČJ-2018-930310-V241,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 31.10.2018, č.j. CPR-17868-2/ČJ-2018-930310-V241 zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 15.5.2018, č.j. KRPB-269455/ČJ-2017-060026-SV a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 1 rok.

II. Žaloba

2. Žalobce především uvedl, že skutečně pobýval na území ČR neoprávněně, avšak jeho pobyt nebyl neúmyslný, a neexistovalo ani žádné pobytové oprávnění, které by mohlo jeho pobyt legalizovat. Nelze se ztotožnit s názorem žalované, že v případě naplnění některé ze skutkových podstat neexistuje jiná možnost, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní vyhoštění je však opatřením a nikoliv sankcí, a tudíž musí sledovat legitimní cíl a musí být adekvátní příčinám jeho vydání. Žalobce zde odkazoval na § 174 a) zákona o pobytu cizinců.

3. Správní orgán I. stupně přitom nerozporoval jeho zdravotní potíže, ale konstatoval, že se mohl dostavit na nejbližší oddělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kde mohl situaci řešit například prodloužením výjezdního příkazu či podáním žádosti o některý druh pobytu, popřípadě se za tímto účelem dostavit na nejbližší útvar policie. Žalobce však již v odvolání uváděl, že tento názor je nesprávný a nemá ani oporu v zákoně o pobytu cizinců. Výjezdní příkaz totiž nelze prodloužit, ale toliko udělit, což lze jenom z důvodů uvedených v § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žádný z těchto důvodů však nenastal. Ani jej nelze udělit na žádost, ale toliko z moci úřední. Z možností pobytových oprávnění mohl požádat jen o udělení víza za účelem strpení pobytu. Podáním takové žádosti se však jeho pobyt na území ČR nelegalizuje a ani nelze předpokládat dodržení 30 denní lhůty ze strany MV ČR. Jeho situace by tak ke dni 24.11.2017, kdy se dostavil k řešení pobytu, byla stejná. Žádné jiné podání učinit nemohl, neboť by bylo buď odmítnuto, nebo řízení o něm zastaveno. Legalizovat pobyt si tedy nemohl.

4. Žalovaná pak setrvala i přes konkrétní výhrady, na nesprávném závěru o možnosti prodloužení již uděleného výjezdního příkazu. Současně však polemizuje i se zdravotním stavem žalobce a uvádí, že ve stanovené době dle výjezdního příkazu ani vycestovat nechtěl. Ve správním spise pak nemá oporu ani závěr, že zdravotní potíže se začaly projevovat až v den před ukončením platnosti výjezdního příkazu případně, že neměl letenku. Ze správního spisu totiž není zřejmé, že zdravotní potíže žalobce nastaly až v den návštěvy lékaře. Žalobce neměl důvod předkládat letenky, neboť správní orgán I. stupně jeho zdravotní stav nezpochybňoval. Neměl proto ani důvod dokládat podrobnější popis jeho zdravotního stavu či případně navrhnout výsledky svědků. Žalovaná tedy vychází z jiných skutkových okolností, které nemají oporu ve spise, což žalobce nemůže nijak zvrátit a případné důkazy doložit.

5. Žalobce závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány nebyly schopny popsat způsob, jak mohl odvrátit stav nelegálního pobytu. Rozhodnutí pak vychází i z nesprávných skutkových závěrů, které nemají oporu ve spise.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Jednání před soudem

7. Právní zástupce žalobce při jednání především uvedl, že se neztotožňuje s nutností vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v případě každého nelegálního pobytu. Vždy k jeho vydání musí existovat legitimní důvod. V posuzovaném případě žalobce nemohl získat žádné pobytové oprávnění a z důvodů zdravotních potíží (bolest zad) nemohl ani vycestovat do Vietnamu, neboť cesta trvá nejméně 13 hodin. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce dobrovolně opustil území ČR, čímž potvrdil, že nebylo nutné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.

8. Žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

10. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými*

úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

11. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

12. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se

vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“.

V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod

č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

13. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Žalovaný se v dostatečné míře vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Napadené rozhodnutí je přitom nutné vnímat jako jeden celek a je tedy nutné zkoumat, zda vypořádání jednotlivých námitek a důkazů nevyplývá obecně z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

14. Podle § 119 a odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

15. Soud k věci uvádí, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoliv sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp.

trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS).

16. Soud k věci dále uvádí, že i porušení pravidel cizineckého práva spočívající v prvním krátkodobém pobytu na území ČR lze považovat za narušení veřejného zájmu, které může být obecně vzato důvodem k vyhoštění cizince. Za přistoupení dalších mimořádných okolností (skutečností znamenajících vzhledem k dosavadnímu způsobu života cizince – bezproblémové „imigrační a „trestní“ historii – a k rodinným vazbám na území ČR vážný zásah do rodinného a soukromého života cizince) výjimečně nemusí vést k závěru, že by v daném konkrétním případě by vyhoštění představovalo opatření neproporcionální (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 2 Azs 135/2015-35 nebo ze dne 3 června 2011, č.j. 5 As 39/2011-58).

17. Žalobce přicestoval do ČR za účelem podnikání již v roce 1998. První žádost o přechodný pobyt podal žalobce dne 5. 12. 2016, přičemž jeho žádost byla pravomocně zamítnuta dne 21.8.2017. Dne 18. 10. 2017 si pak podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, přičemž tato žádost byla rozhodnutím ze dne 3. 11. 2017 zamítnuta jako neoprávněná (rozhodnutí nabylo právní moci dne 2.12.2017). Neoprávněná byla proto, že byla podána v době platnosti výjezdního příkazu č. GA0259044, a tudíž bylo řízení postupem dle § 169 r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zastaveno. Poslední oprávnění k pobytu, které měl žalobce k dispozici, byl tedy výjezdní příkaz, č. GA0259044 s platností ode dne 2. 10. 2017 do dne 20. 10. 2017. Dne 24. 11. 2017 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně se žádostí o řešení své pobytové situace na území ČR. Mezi účastníky není ani sporné, že žalobce pobýval v ČR od 21.10.2017 do 24.11. 2017 nelegálně.

18. Žalobce namítal, že nemohl využít institutu výjezdního příkazu. Podle § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, *(v)ýjezdní příkaz je doklad, který z moci úřední uděluje policie nebo Ministerstvo vnitra po zrušení nebo uplynutí řady právních titulů opravňujících k pobytu na území České republiky. Podle odst. 3 uvedeného paragrafu (v)ýjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Podle odst. 4 pak platí, že (n)ení-li dále stanoveno jinak, doba přechodného pobytu cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 60 dnů, dobu pobytu stanoví a ve výjezdním příkazu vyznačuje policie, Ministerstvo zahraničních věcí nebo ministerstvo.*

19. Z výše uvedené citace rozhodného zákonného ustanovení je zřejmé, že příslušný orgán (policie či Ministerstvo vnitra) je ve všech případech, na něž dopadají ustanovení § 50 zákona o pobytu cizinců, povinen z vlastní iniciativy vydat výjezdní příkaz. Jakkoli to ze samotného názvu tohoto právního institutu na první pohled neplyne, z ustanovení § 50 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců je patrné, že výjezdní příkaz je v první řadě časově a věcně (účelem) omezené povolení oprávnění k pobytu cizince na území České republiky. Jeho smysl a účel je zcela zřejmý z § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců – dát cizinci, který má opustit Českou republiku, krátký, avšak přiměřený časový prostor k uspořádání si

svých záležitostí a k vycestování z území. Zákon zde dává nad rámec pobytového oprávnění, které cizinci uplynulo, jakousi lhůtu k přípravě na vycestování a k provedení vycestování. Délka lhůty je na uvážení příslušného orgánu a má reflektovat poměry cizince (rodinné, osobní, zdravotní, potřebu uspořádat majetkové a jiné záležitosti), délku jeho dosavadního pobytu na území České republiky i případné další individuální okolnosti či skutečnosti. Horní hranice lhůty k přípravě vycestování a vycestování je jasně patrná z § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

20. Žalobci uplynula doba platnosti výjezdního příkazu dne 20.10.2017, přičemž až 24.11. 2017 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem vyřešení jeho nelegálního pobytu. Z obsahu správního spisu přitom neplyne a netvrdí to ani žalobce, že by se obrátil na příslušný orgán se žádostí o opakované udělení výjezdního příkazu či o prodloužení jeho platnosti, a to z důvodu zdravotních potíží. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že v praxi jsou udělovány opakované výjezdní příkazy či doba jejich platnosti je prodloužena. Nelze tedy vycházet z toho, že stejně by nebyl opakovaný výjezdní příkaz udělen. Navíc dle § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanovena maximální doba výjezdního příkazu 60 dnů, což v případě žalobce u prvního výjezdního příkazu nebylo ani zdaleka vyčerpáno. Žalobce se však dostavil více než měsíc po uplynutí platnosti výjezdního příkazu za účelem řešení svého pobytu. Sám se tak svou pasivitou ve vztahu k příslušným orgánům dostal do situace více než měsíčního nelegálního pobytu na území ČR, přičemž mohl a měl si být vědom toho, že již nemá žádný právní titul opravňující jej k pobytu na území ČR. Žalobce rovněž jako dospělý a svéprávný cizinec musel mít z dlouholetého pobytu na území ČR nutně zkušenosti a praxi spojenou s cizineckou administrativou, o čemž svědčí i opakovaně podávané žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Měl si přiměřeně střežit vlastní práva a před ukončením nebo neprodleně po ukončení platnosti výjezdního příkazu měl svou situaci řešit intenzivně a účinnou komunikací s cizineckými orgány. Žalobce takto nepostupoval a na příslušné orgány se obrátil až dne 24.11.2017, tj. s citelnou časovou prodlevou od 20.10.2017, kdy uplynula platnost výjezdního příkazu, což nepochybně věděl. Sám i poukazuje na možné řešení formou dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu dle § 33 zákona o pobytu cizinců. Jedná se přitom o situace, kdy primárně nepobývá cizinec na území za účelem aprobevovaným zákonem v rámci standartního pobytového oprávnění. Zákonodárce tak v § 33 definoval situace, kdy považuje za legitimní a spravedlivé přiznat cizinci oprávnění k pobytu pro dobu, po kterou tato situace trvá. Za takové právní situace ČR strpí pobyt cizince na území, ačkoliv by jinak bylo rozhodnuto o správním vyhoštění nebo o povinnosti cizince opustit její území. Mezi důvody pro udělení takového víza patří i existence překážky nezávislé na vůli cizince, která mu brání ve vycestování. V uvedených případech zákonodárce připouští, že je spravedlivé umožnit při splnění stanovených podmínek pobyt cizince na území ČR, aniž by měl standartní pobytové oprávnění. Účelem víza je přímo legalizace pobytu cizinců v případech, kdy zákonodárce uznal, že není možné trvat na vycestování cizince z území, avšak výlučně jen na dobu, kdy trvají důvody znemožňující cizinci vycestovat. O toto dlouhodobé vízum lze žádat i v případě, že cizinec na území ČR nepobývá na základě pobytového oprávnění. Žalobce však ani této možnosti nevyužil a nedoložil, že by o takové vízum požádal. Nelze ani argumentovat, že MV ČR běžně překračuje lhůtu k vydání takového víza, neboť i kdyby se tak stalo, tak by žalobce prokázal adekvátní snahu svou situaci řešit. I správní orgán I. stupně odkazuje ve svém rozhodnutí na svou praxi, že pokud by se žalobce dostavil do dvou nebo tří dnů po

uplynutí platnosti výjezdního příkazu na cizinecké orgány, doložil zdravotní potvrzení a řešil svou pobytovou situaci, pak by nebylo nezbytné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, ale bylo by vydáno rozhodnutí o opuštění území. S ohledem na výše uvedené neshledal soud postup správních orgánů nepřiměřeným a v rozporu se zákonem.

21. Soud k věci dále uvádí „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 – 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 – 22). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 – 43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 – 45).

22. Podle § 174a pobytového zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

23. Podle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

24. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 – 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 – 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 – 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9.

2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>]. 5

25. Právě bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. V době rozhodnutí správního orgánu žalobce neměl území ČR žádný partnerský vztah. Žalobce uváděl vztah s H. F., občankou ČR. Správní orgán však zjistil, že spolu nežijí ve společné domácnosti a jejich vztah skončil. Žalobce ani v žalobě neargumentoval existencí tohoto partnerského vztahu. Na území ČR nemá nezletilé děti. Z obsahu pohovoru provedeného se žalobcem soud nezjistil, že by na území ČR měl nějaké silnější společenské nebo kulturní vazby. Nedisponoval ani povolením k zaměstnání či podnikání, aby mohl v ČR legálně pracovat a získat tak prostředky na svou obživu. Rovněž zde neměl majetek větší hodnoty. Ve Vietnamu pak měl sourozence a rodiče, byl s nimi v telefonickém kontaktu. V návratu do Vietnamu mu pak nic nebrání. V době pohovoru pak rovněž uvedl, že jeho celkový zdravotní stav je normální. Soud tedy k věci uvádí, že žalobce je dospělou osobou, produktivního věku, která nemá v ČR povolení k zaměstnání ani zde nepodniká. Žalobce má vazby na Vietnam, kde žijí jeho rodiče. Žalobce je zdravý a na území ČR nemá žádné zásadní rodinné nebo sociální vazby. Soud k tomu ještě uvádí, že je třeba brát v úvahu i tzv. extrateritoriální účinky zmíněného čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid* proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený všeobecný závazek respektovat volbu žalobce a jeho manželky ohledně země jejich společného pobytu.

26. S ohledem na výše uvedené souhlasí soud se správními orgány, že v posuzovaném případě převážil veřejný zájem, který je třeba spatřovat v zájmu na tom, aby na území ČR

pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy a postupují tak, aby byl jejich pobyt zde oprávněný a legální.

27. Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). *„Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, upustí či neupustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“* - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2015, č.j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: *„Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).“*

VI. Náklady řízení

28. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.